

De Hemelse Hike 2024.

En het wás hemels. Deze tocht maakte zijn naam helemaal waar.

Vanaf het eerste ogenblik hadden we prachtig weer, geen spat regen, en ook geen al te koude nachten. Een leuk aantal van 35 deelnemers. Prachtige smalle paadjes, vrijwel geen asfalt. Eindeloos veel tinten groen in de natuur en veel prachtige bloemen langs de paden. Mooie tentenveldjes met hoog en zacht gras, niet te ver van sanitair en restaurant. En tot slot een prachtige kanotocht met gezamenlijke barbecue toe.

Er was besloten geen touringcar te huren, want carpoolen was, zelfs compleet met welkomstpraatje onderweg (noviteit: een podcast als welkomstwoord!), goed te doen en het scheelt een klap geld. Iedereen arriveerde ongeveer op dezelfde tijd bij het afgesproken pleintje met café.

Opvallend bij de deelnemers: er gingen drie moeders met zoons mee, en twee baasjes met hond, en één zelfs met zoon én hond.

De eerste dagafstand kwam uit op ongeveer tien kilometer, en dat Vanaf het eerste ogenblik is precies genoeg om even lekker de benen te strekken na de lange autorit. Hoewel het heerlijk weer was, bleek uit de wandeling dat het eerder toch wel flink geregend moet hebben, want de bagger op de paden was aanzienlijk. Prachtige smalle paadjes, vrijwel geen asfalt, maar er werd flink wat geglibberd, helemaal in Zwerfbondstijl.

Op de eerste camping troffen we een vrolijk onthaal met welkomstborrel van onze gastheer en gastvrouw (de titel van “bezemwagenchauffeurs” doet hen héél erg tekort!) een mooi tentenveldje, lekker donker zodat je goed van de heldere sterrenhemel kon genieten, en ook niet onbelangrijk, dichtbij toilet en eetcafé.

Op de tweede dag werd een traject van 14 kilometer afgelegd Dat lijkt weinig voor een hele dag, maar met wat relaxt lunchen onderweg een mooie afstand. Het was wederom een prachtige route, en, net als de eerste dag, ruim voorzien van baggerpoelen. Maar alles beter dan asfaltwegen, dus

zelfs de baggerpoelen werden volop gewaardeerd. Door velen werd opgemerkt dat er zoveel verschillende kleuren zijn waar te nemen in de natuur, en dat alles al volop in blad staat, en ook de hoeveelheid bloemen langs de paden was prachtig. De wandeling leidde naar La Roche, en nog een stukje verder naar een overdreven luxe camping. De camping bleek groter dan heel La Roche. Een heel eind verder op de camping (nog net geen dagafstand lopen) kregen we een veldje toegewezen waar we hutje aan mutje nét onze tentjes kwijt konden, en geen last hadden van de bingo bij de poolbar.

Overigens kon je wel prima eten op het terras van het restaurant.

De derde dag was pittig, niet vanwege de afstand op zich, maar vooral in combinatie met de warmte. Iedere dag kwamen er weer een paar graden bij, en de derde dag was de temperatuur tussen de vijftientig en dertig graden, wat behoorlijk warm is om met een rugzak twintig kilometer heuveltje op, heuveltje af, te sjouwen.

Gelukkig was er een alternatief, voor diegenen die een kano gereserveerd

hadden, door de koelte van de rivier op te zoeken. De waterstand in de rivier de Ourthe was hoog genoeg om naar Jupille te kunnen varen, 7 kilometer stroomafwaarts.

Het traject dat met kano's gevaren werd was aardig sportief: stevige stroming en een flink aantal stroomversnellingen met bijbehorende ondieptes dus er werd regelmatig krakend over de rotsige bodem gebotst. Als "grande finale" lag er een stuwdam in de rivier, wat bij velen voor lokale wateroverlast zorgde,

vooral bij de boot die een flink uit de kluiten gewassen hond aan boord hadden. Het nadeel van goed waterdicht gemaakte bergschoenen is dat als die vollopen bij het kanoën, het water er dus ook niet meer uitloopt, zodat menigeen de rest van de route die dag liep te soppen in zijn schoenen.

Onderweg kregen de wandelaars de onverbiddelijke keuze om een onmogelijke heuvel over te klauteren of net te doen of je een stuk of twintig “verboden toegang”-borden niet gezien hebt. Het liep inmiddels tegen de dertig graden en tegen het eind van de tocht bleek in Werpín alleen het bushokje het beschaduwde toppunt van luxe. De bewoner van het naastgelegen huis was genegen wat flesjes met koel water te vullen, maar wist niet dat er nog veel meer wandelaars zouden volgen, zodat ze voortdurend met haar armen vol flesjes water heen en weer liep, maar deed dat vol plezier en het werd uitbundig gewaardeerd. De tegenstelling was treffend, twee dagen eerder kon men bij een café de drinkfles alleen vullen buiten bij een hondenbar.

'S Avonds was er de inmiddels befaamde overvloedige “Hemelse Barbecue”: vegetarisch, carnivoor, omnivoor, flexifoor, en alles wat daar tussenin zit, niemand, maar dan ook helemaal niemand, had wat te klagen.

En het bleef nog lang gezellig.

Niettemin moest er de volgende ochtend bijtijds opgebroken worden om op tijd te arriveren bij hetzelfde café waar we de Hemelse Hike begonnen waren om op tijd weer met een overdosis vitamine D huiswaarts te kunnen keren.

De hike was dermate geslaagd dat de pret absoluut niet bedorven kon worden door de dramatische terugreis met dikke files.

Namens het organiserende team:

Brenda, Ferrant, Laura, Nelleke,
René, Sven en Ron

